



Történetírásunkban és köztudatunkban is úgy él az 1919-es év, mint a százharminchárom napos kommunista- bolsevik terrorista gazemberek évada, amelynek románok Budapestre való bevonulása, Magyarország majdnem egészének román megszállása vetett véget. Olykor még Horthy Miklós Budapestre való belovaglása és a második világháború végnapjaiig fennálló rendszerének kialakulása is a román megszállás következményeként van feltüntetve. Bratianu, akkori román miniszterelnök a békekonferencia előtt is azzal hivatkozott, hogy ők, a románok tiporták el Kun Béla rémuralmát. Holott a román megszállás semmi más nem volt Budapesten, mint közönséges rablás. Érdekes kérdés, hogy hogyan lett ebből, milyen belső erők sugallatára antikommunista felszabadítás. Magáról a román megszállásról azonban keveset beszélünk. Mintha szégyellenénk, hogy megtörtént, hogy megtörténhetett. A száraz tényeket minden leírás felsorolja, a román hadsereg visszataszító viselkedéséről, rablásairól említést tesznek, de a beszámolókból végül nem derül ki, mennyire aljas, mennyire kiszámított, keleti stílusú, barbár kirablás történt és micsoda megbecstelenítése volt ez a magyarságnak. A román hadsereg ölt, verte a polgári lakosságot, elszedett élelmiszert, élőállatot, gépet, felszerelést, cenzúrát vezetett be és mindent elszállított Romániába. A vasúti gördülő állományt, a mozdonyokat és a vagonokat pedig soha nem adta vissza. A román hadsereg magyarországi és elsősorban budapesti tobzódása keleti típusú rabló hadjárat volt, rengeteg dáridóval, mulatással fűszerezve. Budapest a román tisztek számára a vigalmi negyed volt, a város a Békekonferencia Párizsán is túltett potya élvezetekben, miközben a lakosság úgyszólván éhezett. Soha senki nem vizsgálta, hogyan és miért keletkezett a román katonákban, tisztekben és tábornokokban és a közlegényekben is az elemi magyargyűlölet, amellyel ezt a rablást végrehajtották. Az erdélyi kirekesztettség, a magyar elnyomás propagandában felfújtt meséje hamis volt, s éppen a román elszaporodás, számbeli túlsúly mondott neki ellen. A magyarellenesség nem erdélyi román eredetű, hanem kívülről Erdélybe belepumpált és a XIX. Században és különösen az első világháborúban harci eszközzé fejlesztett eszköz volt. Az erdélyi románoknak természetesen voltak jogos sérelmeik, de az a körülmény, amiből a nagy sérelmet képezték, hogy az állam – Erdély – történelmi igazgatásában, fenntartásában nem vettek részt, mert nem tartoztak a három történelmi felelősséget viselő nép, a magyar, a székely és a szász szövetségbe, minden szándékosságtól mentes, történelmi tény volt. S a századok során azért éppen így alakult ki, mert másként nem is alakulhatott.

Egy, a hegyeken át beszivárgó, elszaporodó, a másik háromnál alacsonyabb kultúrfokon álló népet sem a XVII. sem a XVIII. században nem kellett kiszorítani az államból, mert ilyen igénye neki magának sem volt. Ha a magyar uralkodó osztály, Tisza István rendszere okozott kárt végzetesen valamelyik népcsoportnak Erdélyben, akkor az a magyar volt, a drágább munkaerőt jelentő magyar paraszt, s birtokát a kapitalizmus kényszerei között felelőtlenül áruba bocsátó magyar nemes, a magyarság. Az erdélyi románokat azonban a huszadik században igen hamar és igen hatásosan fel lehetett tölteni a történelmi sértettség tudatával. A feltöltés nem csak Bukarestből történt, hanem Budapestről is. Ezért nincs a 19-es román megszállás érdemben feldolgozva. A rablástörténet középpontjában, mint legjellemzőbb eset, a Nemzeti Múzeum kincseinek román részről tervezett elrablásának megghiúsulása és Benes Eduárd ezzel kapcsolatos közbelépése áll. A román katonai vezetés, tulajdonképpen a román kormány budapesti berendezkedése harmadik hetében, talán úgy is lehetne mondani, egy józan pillanatában, amikor a folyamatos dáridókból a tisztikar egy pillanatra kijózanodott, és kultúrlénynek kezdte érezni magát, bejelentette, hogy az akkor már békeszerződés nélkül, de tényszerűen Romániához csatolt országrész, Erdély és a Partium területének és lakosságszámának arányában igényt tart a Magyar Nemzeti Múzeum kincseire. Vagyis nagyobbik részére. Meghallván ezt Benes Edvárd cseh-szlovák külügyminiszter, azonnal közbelépett a szövetséges hatóságoknál, hogy hohó, Cseh-Szlovákiának is jár akkor szarkofág, egyiptomi lelet, ásatási kincs, arany és ezüst az elfoglalt Felvidék arányában. Igényét Benes ugyan nem dekrétumban jelentette be, de írásban, egy majdnem-dekrétumban. Ennek most keserű aktualitást ad az a sajnálatos tény, hogy a Benes-dekrétumokat, a népek kollektív büntetésének elvét és gyakorlatát, a német és magyar családok kifosztását, kitelepítését, elűzését szülőföldjükről csak azért, mert németek vagy magyarok, az EU megtűrte saját érvényben lévő törvényei sorában. Miközben a holokauszttagadást büntetni rendeli.



A román bevonulásnak és a Nemzeti Múzeum kincseire való szemet vetésnek természetesen előzményei vannak, amelyek legalább annyira érdekesek és ugyanannyira feltáratlanok, illetve a hamis történelem leplével borítottak, mint maga a múzeumi affér. A háttérben minden 19-es történésnek az úgynevezett őszirózsás forradalom, a kretén Károlyi Mihály és zsidó környezetének hatalomátvétele és az ország leszerelése, Tisza meggyilkolása áll. Tisza Istvánt akkor gyilkolták meg 1918. október 31-én, amikor már összeomlott ember volt. De annyira félték tőle, hogy egy Kéri-Kramer Pál nevű színházi újságíró szervezésében és Pogány József Népszavás, szintén zsidó újságíró tevőlegességével brutálisan kivégezték a saját otthonában. Fontos volt, hogy az ország tekintély nélkül maradjon és az önfeladás, a felbomlás mérgei ellenállás nélkül hathassanak. Mindez még 1918-ban történt. A Károlyi-kormány megalázó

fegyverszüneti feltételeket írt alá november 13-án, de még ezen felesleges és a tényleges erőviszonyoknak és hadi helyzetnek meg nem felelő önfeladáson is túltett akkor, amikor a volt ellenség iránti mértéktelen bizalmával, pacifizmusával leszerelte a hazaözönlött hadsereget. Igaz, a hitét vesztett, elzüllött, ellátatlan katonákat nem nagyon kellett biztatni a fegyver eldobására, csak hogy Károlyiék a maguk uralmának támogatását látták ebben a bandává züllesztésben. Megadták az ellenségnek, az antantnak, amit az kért – elsősorban Benes szájával kérte –, a teljes magyar védtelenséget. Arra kalkuláltak, mivel Károlyit kalkulálni jól tudó alakok vették körül, hogy a védtelenségért cserébe az antant majd kormányon tartja őket és tán még államvezetési judíciumot is ad nekik. Nem így történt. Hiába tépték le a rendfokozat-jelzéseket az egyenruhákról, hiába szabadították fel a legaljasabb ösztönöket, végül az antantnak sem kellett. De a hazaárulás talmi rendfokozatai még mindig nincsenek letépve történelmi alakjukról, még mindig vannak Budapesten, akik Károlyi és bandája nevével egy egyébként esedékes polgári forradalmat kötnek össze és a román megszállást sem írják a számlájukra.

Pedig ebben legalább akkora a felelősségük, mint Kun Bélának. Károlyiék nem csak alkalmatlanok voltak az ország vezetésére, hanem szándékosan is züllesztettek – mint a bolsevikok. Ez a hatalmi-uralmi technika, a züllesztés az uralom megtartása érdekében sajnos egy európai divat átvétele volt, még akkor is, ha Oroszországban fejlődött is a csúcsára. Az ellenég bizalmát elnyerve, az ellenség támogatásával hatalmon maradni, ez is lenini technika. Példa rá a Brest-Litovszki béke, amelyben Lenin Oroszország jókora részeit juttatta a máskülönben már vesztes németek kezére. Károlyi és Kun Béla nagyobb tételekben játszott, ők az egészet adták, vagy adták volna. Minden későbbi baj és a trianoni tragédia forrása ez. A Károlyi-kormány baloldali, polgári radikális, zsidó elemei a hazaözönlő hadsereget forradalmi bandákká szervezték. Ilyen aljasságot még soha egyetlenegy kormány sem követett el Magyarországon.

Az eredmény a proletárdiktatúra lett, amely aztán szembeszállt a legalább a Felvidéket magáénak nyilvánító cseh megszállókkal és mit ad Isten, meg is futamította őket. A vörös hadsereget ebben a honvédő harcban számos nem vörös, magyar katona támogatta. Visszaszerezték Miskolcot, Kassát és nem is voltak népszerűtlenek a cseh uralomtól tartó szlovák lakosság körében sem, harcukat azonban a szövetséges hatalmak, Benes érvelését átvéve, magyar ellenszegülésnek nyilvánították. Benes úgy beszélt erről a hadjáratról, hogy a magyarok, amikor Kassáért küzdöttek, betörték Cseh-Szlovákia földjére. Magyar agresszióról beszélt és ezt Párizsban el is fogadták, noha még nem volt békeszerződés és a Békekonferencia bizottságai éppen, hogy elkezdték a tárgyalásokat a határvonalak meghúzásáról. De már minden el volt döntve. Románia és Magyarország viszonylatában ugyanez volt a helyzet: a románok abban a pillanatban megkapták Erdélyt, amint Ausztria Magyarország letette a fegyvert. Azonnal érvénybe lépett az 1916-os titkos szerződés, amelyet Románia kötött az akkor Amerika támogatását még nem élvező Szövetséges hatalmakkal, Angliával, Franciaországgal, Olaszországgal. Ennek a titkos szerződésnek értelmében felhagyott semlegességével és belépett a háborúba az antant oldalán. Jutalmul a győztes háború után megkapja Erdélyt, ez volt a titkos szerződés lényege. Ekkor kapcsolták nagyobb

fordulatszámra a román sérelmek politikáját Erdélyben és Budapesten. A románok akkor rövid időre betörték Erdélybe, a magyar, a székely és mindenekelőtt a német csapatok (Mackensen hadsereg) azonban nemcsak kiszorították őket, hanem meg is verték és Románia megtagadta és elárulta előző szövetségét. Szembefordult az antanttal. Az árulásnak mégis jutalmazás lett a vége. Clemenceau francia miniszterelnök és hadügyminiszter, a Békekonferencia elnöke már 1918-ban kifejtette Francis D Esperey tábornokhoz intézett utasításában, hogy az 1916-os szerződést annak ellenére érvényesnek kell tekinteni, hogy azt a „románok széttépték”. Mintha Magyarország feldarabolása olyan magasabb érdek volna, amely számára is parancs. A diplomáciai táviratban ez ugyan említve sincs, annak mégis ez az értelme. Clemenceau ezt a táviratot olyan pillanatban küldi belgrádi főparancsnokának, amikor a románok már gondot okoznak a franciáknak azzal, hogy túllépik a számukra megszállásra megállapított vonalat Erdélyben, betörnek Kolozsvárra és kegyetlenkednek, gyilkolnak. Trianoni tragédiánknak ez az eleve elrendeltsége, végzetszerűsége, úgyszólván misztikuma a tizenkilences diplomáciai és katonai folyamatokból, a tárgyalásokból még végzetesebben villan elő.

1919 júliusában a Kun Béla féle tanácskormány közeli bukása már nyilvánvaló volt, a ravasz Benes és nyomában Bratianu azonban terjeszkedésre képes és ütőképes hadsereggel rendelkező tényezőként állította be ezt a bukófélben lévő rendszert. Benesnek erre jó oka volt, mivel gyenge csapatai a Felvidéken vereséget szenvedtek a némi hazafias lelkesedéstől áthatott vörös, de magyar honvédő elemekkel feltöltött csapatoktól, Bratianu pedig szükséges önvédelemként állította be a román csapatok magyarországi előnyomulását. A francia hadvezetőség azonban pontosan ismerte a valódi erőviszonyokat. Mégis a Benes látását tette magáévá. Július 15-én a legfelsőbb tanács, a Békekonferencia legfelsőbb szerve, Clemenceau elnökletével ülést tartott Pichon külügyminiszter dolgozószobájában, amelyen Clemenceau arról számolt be, hogy választ kapott Kun Bélától, akinek ő előzőleg személyesen megígérte, hogy a győztes magyar csapatok Felvidékről való visszavonása fejében Clemenceau megállítja és a fegyverszüneti vonal mögé való visszavonulásra készíti a román hadsereget. Ezzel szemben az csak egy lélegzési pihenőre állt meg a Tiszánál és nem azért, mert a szemben álló szolnoki vörös hadosztály komisszára Lukács György, a Thomas Mann Varázshegyében Naftaként szereplő szanatóriumlakó bankárcsemete és esztéta volt. Kun Béla szemrehányást tesz Clemenceaunak, hogy amíg ő tartotta szavát, addig Clemenceau nem, és a románok gátlástalanul törnek előre. Clemenceau: Elvileg Kun Béla nem is nagyon téved. Azt ígértük neki, hogy amennyiben csapatai kiűrik Cseh- Szlovákiát, a románok parancsot kapnak Magyarország általuk elfoglalt részének kiűritésére. A kiűritést nem hajtották végre. Időközben Balfour úr kifejtette a Tanács előtt, hogy a románok nem tanúsítanak kellő óvatosságot, ha végrehajtanák ezt a parancsot. Sajnálatos, hogy ezt az álláspontját nem a parancs továbbítása előtt fejtette ki. Mindamellett – eltekintve attól, hogy milyen ürügyet hozzanak fel a románok – ha a konferencia nem rendeli el számukra a visszavonulást és ha e parancsának képtelen érvényt szerezni, a Tanács nehéz helyzetbe kerül. Ezek igen súlyos szavak voltak. Egy Kun Bélához és Károlyi Mihályhoz hasonlóan tehetetlen ember szavai, aki ráadásul még nyolcvanadik évét taposó öregember is. Ekkor Wilson elnök és Lloyd George már elment Párizsból, Balfour angol külügyminiszter volt tehát a legmagasabb rangú angolszász diplomata a Konferencián.

Balfour: Clemenceau úr észrevételei valóban értékesek. A négyek tanácsa soha nem hozta volna meg azt a döntését, amelyet július 12-én elfogadott, és soha nem gondolt volna olyan fegyverszünetre, amely előírja a román csapatok visszavonulását, ha tudja, hogy a magyarok megsértik az első fegyverszünet legfontosabb cikkelyeit. Ez csak az után jutott tudomásunkra, hogy Wilson elnök és Lloyd George elhagyta Párizst.(...)

Való igaz, a Békekonferencia kényes helyzetbe került, ám még rosszabb helyzetbe kerülne, ha a román csapatoknak visszavonulást parancsolna. Bratianu úr búcsúlátogatásakor tömören és pontosan fejezte ki magát. Azt mondta, hogy a nagyhatalmaknak nincs joguk a románokra olyan visszavonulást erőltetni, amit nem áll módjukban fedezni. Igazságtalanok lennének Romániával szemben, ha rá akarnánk kényszeríteni e parancs végrehajtására, amikor túlerővel szemben lévő ellenséggel szemben tartanak egy védelmi vonalat (...) Tekintettel a magyar haderők növekvő létszámára, ez Románia nemzeti létét fenyegetné.

Balfour tehát magáévá teszi azt a Benestől eredő román álláspontot, hogy a magyar hadsereg erős és képes megsemmisíteni a Tiszaig előnyomult román csapatokat és megakadályozni Románia Dnyeszternél folyó harcát az orosz bolsevik erők feltartóztatásáért. (Amely fronton lényegében nem folyik harc.)

Balfour azonban tudatosan és szándékosan torzít, túloz. Pontosán tudja, milyen erőt képvisel Kun Béla hadserege. Még egy hét sem telik el, és Foch marsall, a párizsi fővezér, a győztes háború fővezére jelenti a pontos adatokat. A Tisza jobb partját tartó magyar hadseregben csak minden harmadik katonának van puskája. Kun Béla rendszere a végsőket rúgja. A katonák elszökдösnek, a teljesen értelmetlen magyar támadásra a románok számítottak és nem okozott gondot nekik, s lám, a Békekonferencia mégis a magyar veszélyről tárgyal és amikor a románok végül megelegetik a dolgot és a fővezérük, Presan tábornok minden aggályoskodása ellenére megindulnak Budapest felé, az antantnak még tiltakozásra is alig futja erejéből. Ekkor mondja ki elkeseredett szavait Clemenceau a legfelsőbb tanács ülésén: mindössze két hadosztályom maradt belgrádi főparancsnokom, Francis d Espereey parancsnoksága alatt, azok közül is az egyik leszerelése megkezdődött. El kell kezdeni otthon a munkát, a gazdasági élet talpra állítását, senki sem akar már katonáskodni, két korosztály élete telt el a frontokon. Nincs pénz semmire. Az olasz miniszterelnök még keserűbb. Támadja az ellenzéke és igaza van: teljesen értelmetlen célok érdekében kérnek még áldozatokat az emberektől és a katonáktól. Anélkül, hogy kimondanák, kiderül, hogy a háborúnak csak egy igazi nyertese van, Amerika, amely jóformán csak hatalmas anyagi segítségével és a termelésének hatalmas méretűvé fokozásával vett részt a háborúban. A haditermelés nagy hasznot hajtott ezeknek a vállalkozásoknak és az őket birtokló bankoknak. Wilson most elégedetlenül hazautazott, de ezzel nem oldott meg semmit. Itt maradtak becsületes, tisztességes katonái, akik látják, mi folyik, mit művelnek a

románok és a csehek, mennyire tehetetlen velük szemben a kimerült európai szövetséges és a Békekonferencia, de nincs felhatalmazásuk arra, hogy egy-két mentőakción kívül érdemi lépéseket tegyenek, mert Wilson erre nem hatalmazta fel őket, és ugyanakkor itt ül Balfour, aki roppant diplomáciai okossággal, gyakorlattal csak az európai zűrzavar érdekében tevékenykedik. Megvédi Romániát a feloszlóban lévő magyar vörös hadseregtől, amelyben minden harmadik embernek van puskája. S később, néhány nap múlva még akkor is, amikor a főparancsnoka Böhme tábornok már Bécsbe menekült és nagykövetként próbálkozik egy szociáldemokrata-szerű kormányt a baloldali, zsidó vezetés alatt Császárvárosban megszervezni, még akkor is, négy-öt nappal Kun Béla bukása előtt a magyar haderő veszélyéről szónokolnak. Mert a Békekonferenciának még Böhme Vilmos megugrása sem eléggé beszédes tény. Amikor megkérdezik Foch marsallt, a katonát, tud-e valamit Böhméről, kiderül, hogy tud: az osztrák magyar hadseregben hadtáptiszt volt, főhadnagyként. Mint a legtöbb fajtájabeli, de ezt már persze nem teszi hozzá, noha tudja. Foch marsall azt is a konferencia elé tárja, hogy ha megszületik a politikai döntés, a szövetségesek úgyszólván ellenállás nélkül elfoglalhatják Budapestet, Kun Bélát senki sem támogatja, a legfelsőbb tanács azonban Benesnek hisz, rá hallgat, aki a magyar veszélyről és a revansvágyó magyar tisztekről beszél, akik nem törődtek bele a vereségbe és vissza akarják állítani a Szent Korona alatti teljes magyar királyságot. Azt hiszem, kevés olyan korszaka volt az európai történelemnek, amikor az országokat ennyi felelőtlenséggel, hazugsággal, ennyire egy hamis történelem megteremtésének szándékával irányították. És például itt az eredete az egészen máig húzódó Szent Korona és Szent Koronatan-ellenességnek is: Benes mondataiban. Benes meg tudta etetni a Békekonferenciát azzal, hogy a magyarok képesek visszafoglalni Bécsét és képesek visszaállítani a Monarchiát, mert a Békekonferencia kívánta, hogy meg legyen etetve ezzel a képtelenséggel. De ki és mi volt a háttérben? Nem csodálatos, hogy Budapest, Lipótváros ma is a benesi elvek és dekrétumok alapján állva ellenez és tesz nevetségessé minden Szent Korona-hivatkozást és ábrázolást, egészen a 2004. december 5-i szégyenletes népszavazásig és a Brătianu hazudozásait folytató román politikusokkal való koccintgatásokig?

S nem volt-e még 2010-ig is Benes-román megszállás alatt Budapest? Megtettünk-e mindent azóta is a Versailles-i történelemhamisítás szellemének kiűzéséért?

Pedig milyen szánszalmasan gyengék voltak a békemű böllérei már akkor is.

*Tittoni: ...Bármilyen Magyarország elleni olasz beavatkozás általános sztrájkot váltana ki Itáliában. Megélhetési költségek olyan magasra szöktek, mint egyetlen más országban sem. Szénből pedig pontosan két hétre elegendő készletekkel rendelkezünk. A legnagyobb sajnálatomra ki kell jelentenem, hogy az olaszországi gazdasági helyzet, valamint az abból eredő politikai következtetések nem teszik lehetővé részvételünket egy Magyarország elleni katonai intervencióban.*

Clemenceau: *Mindenekelőtt bevallom, hogy helyzetem nem annyira rossz, mint Tittoni úré, a kettő között azért akad némi hasonlóság. (...)A magyarok majd végrehajtják hadműveleteiket anélkül, hogy nekünk fegyveresen be kellene avatkoznunk. A háborúnak vége, az amerikaiak nagy sietve visszavonták haderejüket, az angolok majdnem ugyanolyan gyorsasággal a magukét, a francia hadsereg leszerelése folyamatban van, Foch marsall joggal kérte tőlünk, hogy világosan fogalmazzuk meg a békekonferencia szándékait. Ez politikai kérdés és, hogy őszinte legyek, nem tudom, mit válaszoljak. Mindenesetre arra nem vagyok hajlandó, hogy újrakezdjük a harcot, ezért inkább hajlok arra, hogy elfogadjam Balfour és Hoover úr javaslatait. Magyarországot ellenséges államok gyűrűje veszi majd körül, és mi ráhagyjuk annak gondját, hogy a világ legzsarnokibb rendszerétől magát saját erejétől megszabadítsa.* Meg is szabadította, élve is maradt az ellenséges államok gyűrűjében, Balfour mégis csak ideiglenes győzelmet aratott. Akkor elég volt egykét jókor alkalmazott közbevetés, és az is csak évtizedek múlva derült ki, hogy a Brit Világbirodalom érdekeit sem szolgálta jól. Az 1917-es nyilatkozatával – Balfour-nyilatkozat – a cionista állam létrejövését előmozdító angol államférfi az amerikai és angol zsidó körök, bankárok teljes bizalmát élvezte. Azokét is, akik nem voltak cionisták. Tekintélyét és hatalmát a konferencián, különösen az után, hogy Wilson elnök és Lloyd George távozott, ez a bankártámogatás adhatta meg. És a fölény. Ő tudta mit akar, a többiek, beleértve a franciákat is, vergődtek. Hogy milyen háttértárgyalások, milyen utasítások, egyeztetések előzték meg Balfour beleszólásait, amelyekkel a közép- európai zűrzavar fenntartásába kergette a békekonferenciát, azt nem tudjuk. Lehet, hogy semmi ilyen megbeszélés nem történt és csak a brit külügyminiszter hatalmas diplomáciai érzéke, jártassága hatott.

Lehet, hogy az angolok találták ki az amerikai álláspontot, amelyet csak Hoover ismert és még néhány amerikai küldött, de a tábornokok és korrekt katonák sora egyáltalán nem is tudott róla. Miként arról sem, hogy hogyan támogatta az amerikai kormány és főként az amerikai tőke, amely meggazdagodott a háborún, az orosz zsidó bolsevizmust. Közben Balfour Kun Béla kiiktatásán fáradozott és Bandholtz tábornok megakadályozta a Magyar Nemzeti Múzeum románok általi kifosztását, az amerikai tőke és a kormány egy része az orosz bolsevikokat pénzelte. Trockij még a forradalom előtti években huzamos időt töltött az Államokban és mindig tele volt a zsebe. A pénzek eredete ismeretlen volt. New Yorkból tízezárral özönlöttek haza a csak az imént kivándorolt zsidók Szovjet-Oroszországba. És Balfour mentségeket talál Magyarország román megszállására. Ez érdekes. A békekonferencia a totális zűrzavar konferenciája volt. Egy zenekar, amelynek hivatalos karmestere a Tigris volt, a nyolcvanéves, fáradt Clemenceau, a legfelsőbb tanács ülésein egy-egy megjegyzésével azonban Balfour vezényelte ezt a zenekart. Jól működő, tapasztalt, művelt diplomatákból álló csapata, ha kellett fékezett, ha kellett elterelte a határozatokat a számára kedvezőtlen irányból és mindenekelőtt finoman fedezte a gyakorlatlan elemekből álló és többnyire beavatatlan amerikaiakat, akiknek fogalmuk sem volt arról, hogy kormányuk hallgatólagos beleegyezésével a New York-i tőke már 1917 óta a bolsevikokat támogatja.

Ezek az amerikai diplomaták, katonák, Magyarországon például Bandholtz tábornok és mások kiálltak a románok és sokszor a franciák által is gyötört magyarok mellett és a közönség ünnepelte őket. Ezek nem túrték az igazságtalanságot. *Bandholtz tábornok, a budapesti amerikai katonai bizottság amerikai tagja Polk amerikai főmegbízottnak.*

1919, augusztus 24.

*Tájékoztatásul a románok által elkövetett rekvirálások alatt felsorolt eseteiről számolok be önnek. Augusztus 17. : Az Underwood kirendeltségen található összes írógépet, szám szerint huszat elvittek. Augusztus 18.: Budapesten a magyar gyapjufeldolgozó vállalat 30 gyapjuszállító kocsiját tulajdonították el. Augusztus 18.: a magyar miniszter beszámol arról, hogy a román hivatalnokok az összes élelmiszer-utánpótlást lefoglalták. Augusztus 21.: A fővárosi vízművek szénszállító kocsijainak lefoglalása. Augusztus 21.: Magánszemélyek tulajdonát képező 110 versenylő elszállítása az alagi telepről. Augusztus 22.: Magyar nemzeti műhelyek minden gépét leszerelték, ezáltal 6000 ember került az utcára. Augusztus 22.: A mezőgazdasági minisztériumból műszereket, helyrajzi térképeket, stb. követeltek, megtoldva avval a fenyegetéssel, hogy ha nem teljesítik követelésüket, akkor annak a hadsereg erőszakkal érvényt szerez. Augusztus 22.: A külügyminisztérium beszámol arról, hogy a románok a három magyar állami tulajdonban lévő állattenyésztő telepen lévő összes tenyészállatot lefoglalták. Augusztus 23.: A Ganz Danubius Co. Ltd. nagy hajóépítő üzem gépállományának 50 százalékát lefoglalták és emiatt 4300 munkás vesztette el állását. Augusztus 22.: Elszállítják a postaügyi minisztérium eszközeinek –távíróknak, telefonoknak – második felét, az elsőt augusztus 10 körül vették el. Augusztus 22-én magánházakhoz küldenek munkásokat, hogy 4000 telefonállomást leszereljenek. Minderre az után került sor, hogy a románok ígéretet tettek a szövetséges parancsnokságnak a rekvirálás abbahagyására. Sok drága készülék ment tönkre azért, mert nemtörődő módon hajigálták ládába. Ebben az időszakban sok hasonló dolog történt. Amennyire pillanatnyilag meg lehet becsülni, a románok a magyar mozdonyok 60 százalékát vitték el jó állapotban, a személykocsik 95 százalékával és 5000 teherautóval együtt.*

Amikor Polk, akinek Bandholtz küldte, felolvassa ezt a beszámolót a legfelsőbb tanács ülésén, Balfour nyomban megvédi a románokat, persze az amerikai tábornoknak is igazat adva. Kifejti, hogy a románok készen állnak a szövetségesekkel való baráti együttműködésre – bizonyos feltételekkel, módosításokkal. Ezekre a módosításokra Románia biztonsága érdekében van szükség. „A román kormány azért szándékozik minden hadianyagot Romániába szállítani, mert attól tart, hogy kivonulása után nem lesz módja rábíni a magyarokat a hadianyag kiadására. (Az Underwood írógép, mint hadianyag...) Románia azért rekvirál – idézi a román kormányt Balfour –, mert visszavonulása után nem lesz olyan erő, amely Magyarországot a hadianyag átadására bírná.”

Majd így zárja felszólalását Balfour:

*„A román megbízottak továbbá azt is leszögezték: joguk van minden olyan tétel lefoglalására, amelyről megállapították, hogy az megelőzően a román kormány tulajdonát képezte, ezek ugyanis nem számítanak bele a szövetségesek között felosztandó hadizsákmányba.”* Világos: minden a románoké. A győztes mindent visz. Végül mindezek eredményeként az ülésen érdemi döntés nem született. A térségben, Magyarországon és a Balkánon ugyanis a román hadsereggel szemben sem francia, sem magyar, sem semmilyen hadsereg nem volt. (A Mackensen hadseregen kívül, amely önmagában elegendő lett volna a románok ellen, ha a magyar kormányok valamelyike merete volna alkalmazni és élelmezéséről gondoskodott volna.) Románia csak akkor lépett színre az 1916-os magyaroktól és németektől elszenvedett vereség után, amikor vége lett a háborúnak és győztes és vesztes kimerülten dőlt egymásba.

Románia pedig azt ígérve a vereség után, hogy szembeszáll az antanttal, amely odaígérte neki Erdélyt, de nem vonult fel, nem bocsátkozott harcba. Hanem újjászervezte hadseregét és várt. Mert megengedték neki. S a háttérben tekintélyes hadsereget tudott felépíteni. Vége lett a háborúnak, mindenütt éhség, nyomor, romok, pokoli fáradtság, Románia pedig egy pihent új hadsereggel bevonul Erdélybe. Gyulafehérvárott pedig a román gyűlés kimondja az Ó-királyság és Erdély románjainak egyesülését.

Románia a Magyarországra való bevonuláskor arra hivatkozott, hogy 16-ban a németek és a magyarok kifosztották. Ez nem volt igaz, Balfour mégis hitelt ad a hazugságnak. Csak hatvan mozdonyát hagyták meg, állította Bratiánu. Annyival persze nem tudott volna még Erdélybe sem bevonulni, nemhogy Budapestre szállítani 120 ezres hadseregét. Minden hazugság, ami ennek az államnak a létrejöttét és óriási gyarapodását indokolja. És minden hazugság ott van Párizsban. A katonai helyzetet világosan látta Foch marsall és Francis d' Esperey is, akinek két balkáni francia hadosztálya közül az egyiket már majdnem teljesen leszerelték, s amelynek óriási területen kellett volna helytállnia. Erről a csapdahelyzetről, a győztes vereségéről természetesen egyetlen tárgyaláson egyetlen szót sem lehetett ejteni. A román magabiztosságnak és annak, hogy egyes tanácskozások kabarészintű ostobaságok ismételtetésébe, fontoskodásba fulladnak, ez az oka. A Bandholtz-jelentés felolvasása után a brit külügyminiszter még képes komoly arccal olyan hadianyagokról beszélni, amelyeknek román tulajdonát előzetesen megállapították. Mert az emberi tartás, a tisztesség, az értelmesség a világháború után, s éppen ezen híres Békekonferencián, majd az újonnan felállított Népszövetségben olyan képtelen robajjal szűnt meg, omlott össze, amire talán még nem volt példa a történelemben.

Senki sem volt, senki sem lehetett az, aminek kellett volna lennie és aminek hivatva volt lenni. A

francia diplomácia fontos emberei, elsősorban a Prágába és Bukarestbe kinevezett nagykövetek, Pelle és Saint Aulaire bizonyíthatóan cseh, illetve román érdekeket képviseltek. Vagy megvették, vagy behálózták őket, vagy családi kapcsolataik révén, vagy valamilyen háttérhatalom megbízásából minden tettük, minden közbelépésük román vagy cseh érdekű volt. Pichon, a külügyminiszter pedig többnyire fedezte őket. Saint Aulaire egy ízben odáig merészkedett, amikor végre a legfelsőbb tanács egyik erélyes hangú tiltakozását kellett átadnia a román kormánynak, még mindig a magyarországi zabrálasok tárgyában, hogy odasúgta Bratianunak, hogy a kemény hang nem a franciák, hanem csak az angolok és a békekonferenciáról már kivonult amerikaiak véleményét tükrözi. No, természetesen ezt Bukarestben nagydobra verték, a követ urat azonban Clemenceau csak enyhe dorgálásban részesítette. Más alkalommal pedig ugyanez a bukaresti francia nagykövet megküld Párizsba egy románvédő, teljesen a román érdekeket szolgáló és igazoló jelentést, amely tele van Benes-mondatokkal.

Mintha Benes írta volna. Találni benne több „pángermán” minősítést, mi, magyarok pedig „mongolok” vagyunk. A levél szövege félreolvashatatlanul Benes keze nyomát viseli. Nem csupán hatásról van szó, hanem legalábbis előzetes megtanácskozást kell feltételezni, s még csak nem is kell hozzá nagy stíluselemző készség.

Benes taktikája a békekonferencia előtt és alatt a magyar veszély felnagyításában testesült meg. Amikor meglátta a Fridrich-kormány mögött, amely a Kun Béla bukása utáni első kabinet volt, József főherceget, akkor azonnal a Monarchia visszaállítását vizionálta. Akkor Ausztriában már baloldali, zsidó elemekből álló kormány volt hivatalban, a békeszerződés kitiltotta a Habsburg-családot Ausztriából, de amikor a Felvidéken Benes cseh katonái a magyar hadsereg, a vörösök közeledtére egyszerűen szétugrottak, pusztán azért, mert a „mongolok” sajátos illatát a szél a szemükbe fújta, akkor Benes végképp belátta, hogy Cseh-szlovákiát katonai erővel soha, de bődületes hazugságokkal azonnal meg lehet teremteni. A Békekonferencia vevő volt ezekre a hazugságokra. Benes mindig arról beszélt, mennyire demokrata vele együtt az egész cseh nép és mennyire betartja a szövetségesek utasításait és mennyire veszélyes a Fridrich-kormány, a háta mögött József főherceggel.

Ugyanakkor Clerk, egy másik be nem avatott angol katona Fridrichről egy találkozás során megállapítja, hogy olcsó kreatúra és akarnok. Ez a jelentés is ott van a Békekonferencia asztalán. De nem hat. Mindenki Benesre hallgat. Majd a csúfos cseh vereség után Benes arról beszél, hogy a magyar hadsereg kifosztotta Csehszlovákiát. Kassáért harcolt, de kifosztotta Csehszlovákiát! Békeszerződés még nem volt, a békekonferencia még csak odaígérte neki a Felvidéket, de ő már Csehszlovákia kifosztásáról beszélt, ami teljes képtelenség. Még Kun Béla hadserege is, melynek sok hazafias katonája volt, nem kommunista emberek, tisztelték a saját hazája földjén mozgott, onnan akarta kiűzni a betolakodót. A harc magyarul területeken folyt. Még a bolsi hadsereg elvetemültjeiről is nehéz feltételezni, hogy raboltak volna, mint a románok

Budapesten. Benes azonban ezt állítja. Cseh-szlovákiának nevezi a Felvidéket, amikor még nem az. Ez a módszer bolsevik. Benes a bolsevik szellem megtestesülése. Lenin vagy Sztalin tanulhatott tőle. Benes gátlástalanul hamisítja a cseh, a magyar, a német, a román történelmet. Mindent pillanatnyi érdekei szerint. És ő a Békekonferencia sztárja. Mindenre rajta tartja a szemét, minden pillanatban készen áll egy memorandumra, voltaképpen hozzá igazítanak döntéseket. Clerk angol főmegbízott egy ízben, 1919-ben, még a trianoni döntés előtt elmegy Prágába és tárgyal Massaryk elnökkel. Massaryk lemond a Csallóközről, amit a konferencia bizottsága Benes követelésére már a cseheknek ítélt. Massaryk egy Csallóköz méretű magyar területet akar a Duna jobb partján és fél a tisztán magyarul lakta Csallóköztől. A konferencia természetesen Benesnek ad igazat és elparentálja Massaryk elnököt, az öreget. A Csallóköz Csehszlovákiáé lesz, magyarjaival együtt, mert egy Benes-féle közvélemény-kutatás szerint a magyar lakosság is oda akar tartozni. De amikor a trianoni végtárgyaláson Gróf Apponyi Albert felveti az elcsatolandó területeken tartandó népszavazást, akkor azt elvetik. Benes mond egy beszédet Prágában, a parlamentben, amelyben felháborítónak tartja a népszavazásnak még a gondolatát is. A demokrata. Aztán eltelik néhány évtized és a Dunacsúnyi gát és a borzalmas betonmeder mégis népszavaz: oda akar tartozni Benes-Meciarhoz. A magyar Dunaág pedig pang és a magyar földalatti vízbázis pedig beláthatatlan hiányokat szenved. Most a szlovákok döntenek el, Benes szellemében, hogy adnak-e vizet a magyaroknak vagy nem.

S a románok csak nem akarnak kihúzódní Budapestről. A már említett angol megfigyelő, Clerk tábornok erre is érdekes megjegyzést tesz. Található Budapesten olyan réteg, mely nem is akarja, hogy eltávozzék, bármennyit rabol is. Clerknek elmondják a pesti zsidóság képviselői, hogy bizony ők addig érzik biztonságban magukat, amíg a románok bent vannak, mert rossz híreket hallanak a Szegeden és Siófokon már készülődő Horthyról és seregéről. Félnak, hogy Kun Béla társulatának zsidó túlnyomósága visszahatással lesz és őket üldözni fogják.

A nemzsidók, az őslakosok meg várják a felszabadító csapatokat. Clerket felkeresi Horthy Miklós is. Jelentésében megírja, hogy egy becsületes, őszinte embert ismert meg benne, aki kifejti neki, hogy számára és hadserege számára minden pogrom, minden törvénytelen megtorlás végzetes lenne és teljesen idegen az egyéniségétől. Az angol tábornok hisz neki, de hűvös angol tekintete rávilágít egy tényre, amely úgyszintén máig ható sugarú. Miért ragaszkodnak egyesek, politikusok és a bankemberek a román megszálláshoz? A román megszállás képzeletbeli és valóságos politikai meghosszabbításához? Miért van tulajdonképpen ennek a 19-es megszállásnak a bolsevik szellemű kegyetlensége, ázsiai durvaság elhallgatva? Elmismásolva? Csak azért, mert szégyelljük? Miért is? Miért csendülnek össze a pezsgőspoharak a pompás szállodában a román nemzeti ünnepen, amely Erdély magyar elvesztésének napja is? Csak azért, mert a hotelt még nem vitték el vagonokkal együtt Bukarestbe? Majd elviszik. Miért ügyködik egy magyar miniszterelnök, Apró (Klein) Antal unokájának a férje egy, a magyarokat egyesítő népszavazás meghiúsításán? Miért ígéri oda a Nemzeti Színház igazgatója ugyanezen ünnepre a román követségnek? Miért van két vélemény magyar- német barátság és együttműködés, majd magyar-szovjet együttműködés kérdésében a budapesti zsidóság egy része és a magyar keresztény középosztály között?

Csak nem emiatt a Clerk által felfedezett félelem miatt? Jobb, ha itt vannak a románok, jobb, ha itt vannak a szovjetek, mert nekünk a magyaroktól kell védve lennünk. És jobb, ha nincs önrendelkezésük a székelyeknek, mert még átragad az orgoványiakra, vagy a csepeliekre. Ez a félelem nem volt teljesen alaptalan, hiszen egyes különítmények akkor több törvényteleniséget is elkövettek zsidók és bolsevik zsidók ellen, de végül Horthy maga számolta fel ezeket a gárdákat és kötött szövetséget a nagytőkés zsidósággal, Weisz Manfréddal és Chorin Ferencsel. Az ősbűnre, pontosabban az ős-szorongásra azonban egy angol katona mutatott rá. Amikor híre szaladt, hogy a román katonaság megostromolja a Magyar Nemzeti Múzeumot és Erdély mérete és lakossága arányában elszállítja a kincseit, két dolog történt. Bandholtz tábornok egy lovaglóostorral a kezében megvetette a lábát a bejárat kapuban és kijelentette, hogy a szövetséges románok csak rajta keresztül hatolhatnak be. Majd lelakatolta a vaskaput. A másik történet a Benesé volt. Levelet írt a békekonferenciának, hogy a Felvidék méretarányában Cseh-szlovákiának is jár a magyarok által felhalmozott kincsekből. De Bandholtz erre is fütyült. Később aztán, mikor a hálás magyar közönség szobrot állíttatott a bátor amerikainak, a szobrász a kezében tartott lovaglóostorral ábrázolta őt, amit azonban a románok, illetve a románok magyarországi képviselői megalázónak tartottak.

Egy hadsereget megállítani egy lovaglóostorral? Ezért aztán kompromisszum született. A művész és a magyar közönség ragaszkodott a pálcához, azonban ezt Bandholtz, most a Szabadság téren, ahol áll, nem maga előtt tartja, fenyegetően, hanem csak amúgy szórakozottan a háta mögött. Hát ilyen esztendő volt 1919 és részben 1920 is, amikor Magyarország nevében aláírták a békeokmányt. Oroszországban már lényegében győzött a bolsevizmus, amelyet részben New Yorkból pénzeltek, Európát már elárasztották az orosz menekültek, akiket mindenütt nyájasan fogadtak, de ellenállásukra nem jutott egy fillér se. Oroszországot elárasztották már az amerikai zsidók, akik az üzleti élet megszűntével régi tevékenységüket folytatni nem tudták és ezért bekényszerültek a bolsevikok közé, komisszárok lettek és csekások, hivatalnokok és a kultúra felkentjei, természetesen az otthoni testvéreikkel együtt. A menekültáradat Magyarországról is kapott erősítést, egy kis bécsi megpihenés után Kun Béla és társai is oda menekültek. Kun Béla a Krím népbiztosa lett, de az itthoni munkáját kellett folytatnia, legalábbis Benes-i értelemben. A krími tatárokat, azaz a „mongolokat” kellett irtania és ő bizony derekas munkát végzett ott is. 1919 a történelemhamisítás alapéve volt. Mert ugyanekkor született meg és ekkor kezdett hatni a népek önrendelkezésének Wilson-i elve – ha ugyanő találta ki és nem éppenséggel a kezébe adták –, de amikor ennek az elvnek a hatására létrehoztak önrendelkezésre jogosult államokat, másokat éppen megfosztottak ettől, sőt egyet, mint Clemenceau idézett szavaiból kitűnik, halálra is ítélték. S ekkor erősödött meg hetven évre az a bolsevizmus, ugyancsak amerikai segítséggel és Európa ellen, amely megszámlálhatatlanul sok nép, kisebb és nagyobb önrendelkezését tiporta el, nem hagyva ki belőle a táptalaj- népet, az orosz sem, amint ezt Szolzsenyicin oly fényesen kimutatta.

1919 nyitó éve annak a hamis történelemnek, amelynek áldozatait meg sem lehet számolni, amely történelem dekrétumokba és alapokmányokba, uniókba és háborúkba van foglalva és amelynek az a borzalmas nehézkedése az egész fajtánkra, hogy az emberek nagy többsége

még mindig nem ismerte fel a hamisságot a győztes megszállásokban, a dekrétumokban és a WTC-tornyok lerogyasztásában. Ha az emberiség nem tud megszabadulni a 19-ben végzetes erejűre kapcsolt történelemhamisítástól, bizonyosabban elpusztul, mint az éghajlatváltozástól. Mert a történelemhamisítás lassan öl, de öl. Közösségeket, jóra való törekvéseket, hiteket és fényes tekinteteket öl, nemzeteket és világrészeket, kultúrákat és szerelmeket. Milyen lesz 2019? Most ez a kérdés. Vegyünk a kezünkbe legalább lovaglópálcát, mint Bandholtz tábornok.

*Az írás hivatkozásai és idézetei Ádám Magda és Ormos Mária Diplomáciai iratok a Kárpát-medence történetéből 1918-1919 és 1919-1920 című kiadványából valók.*